

Jakého tě najdu, takového tě odsoudím...

Roku 1937 se Klára, mladá věřící dívka, dozvídá o náhlém úmrtí své spolupracovnice Anity, která nedávno uzavřela církevní sňatek, ale před rokem s praktikováním náboženství skončila.

Po obdržení té zprávy se Klára hned ráno zúčastnila mše svaté, obětovala za Anitu svaté přijímání a vroucně se za ni modlila. Pozdě večer, když ještě o té smrti rozvažovala a modlila se za duši své přítelkyně, v tu chvíli spatřila Anitu v strašném stavu. Kamarádka jí říkala: „Kláro! Nemodli se za mě! Jsem odsouzená. Nepřicházím z vlastní vůle, ale jenom proto, že mě k tomu Bůh přinutil; nemysli si, že to dělám z přátelství k tobě. My tady už nemilujeme nikoho. Skutečně bych chtěla, abys i ty byla zatracená do toho místa věčného neštěstí, kde jsem já. Ach... Kéž bych se vůbec nikdy nebyla narodila! Ano, nenávidím Boha rozpálená dobrovolně přijatým předsevzetím být od Něj oddělena, rozhodnutím, které jsem učinila v okamžiku smrti a které nikdy nechci zrušit. Rozumíš teď, proč je peklo věčné? Je to proto, že můj odpor a nenávisť k Bohu nikdy neskončí! Musím ještě dodat, že Bůh je k nám milosrdný. Tím, že nám určil předčasnou smrt, znemožnil nám uskutečnění toho všeho zla, jakého bychom byli schopni. To by ještě zvětšilo naše viny i trest. Všichni ti, kteří se pálí v pekle, se vůbec nemodlili, nebo se modlili pouze o uspokojení svých žádostí. **Modlitba je prvním krokem směřujícím k Bohu. Zvláště modlitba k té, která je Kristovou Matkou;** její jméno tady nikdy nevyslovujeme! Zbožnost dokáže ďáblu vyrvat nespočetné množství duší, jejichž hříchy by je nevyhnutelně přivedly do jeho rukou. Když ti to říkám, celá žhnu vztekem, protože i když to nechci, i tak jsem nucena mluvit o těch věcech. Modlitba je nejlehčí věc, kterou člověk může na zemi udělat. A vlastně s tou věcí Bůh spojil spásu každého. Nikdy bych nebyla věřila v působení démona. Teď ovšem dosvědčuji, že on má obrovský vliv na osoby, které se nacházejí v takové situaci, v jaké jsem se kdysi nacházela já. Počet lidí viditelně posledních je neveliký, zato lidí vnitřně ztotočených satanem je velmi mnoho. Já sama démona nenávidím, ale nehledě na to se mi líbí, protože se vás snaží zničit. Nenávidím ho i jeho pomocníky – duchy padlé s ním na počátku věků. Krouží po celé zemi jako hejna much, vy tomu ovšem nevěříte... Svádět vás nemáme my, odsouzení. To mají vyhrazené právě padlí duchové. Abych řekla pravdu, jejich utrpení roste pokaždé, když s sebou na to místo přitahují další duše. Ale čeho není schopna nená-

vist! Během pozemského života jsem si postupně, pomalu tvořila vlastního boha. Člověk ochotně věří tomu, co se mu líbí. Celé roky jsem měla pocit spokojenosti se svým »náboženstvím«. Tímto způsobem jsem se těšila ze života. Jedna jediná věc by byla mohla zlomit můj odpor: dlouhé a citelné utrpení. To se ale nestalo. Rozumíš teď, co znamenají slova »Bůh trestá ty, které miluje«?

Mé vzdálení se Bohu spočívalo v následující věci: udělala jsem si bůžka ze svého muže. Taková věc se může plně podařit jen tehdy, když láska spočívá jenom v tělesných prožitcích. Ta egoistická láska dokáže okouzlit, vnucovat se a podávat jed. Mé zbožňování osoby X se pro mne stalo životním náboženstvím. Byla to doba, kdy jsem v práci vylévala všechnu svou žluč na kněze a na vše, co se nějakým způsobem pojilo s církví. V posledním rozhodnutí jsem se vzbouřila proti Bohu.

Oheň pekelný, ujišťuji tě, nespočívá v žáru svědomí. Je to oheň! Přesně tak, jak bylo řečeno: »Jděte ode mne, proklatí, do věčného ohně!« Ano, doslova... Uplynul týden od okamžiku mé smrti – to říkám podle vašeho způsobu počítání – poněvadž podle mého trápení bych mohla klidně říct, že hořím v pekle už deset let! Autohavárie... pronikla mě nesmírná bolest. To byla ovšem maličkost ve srovnání s tím, co pociťuji teď! Potom jsem ztratila vědomí. Najednou, ve chvíli vlastní smrti, jsem se vynořila z mlhy. Spatřila jsem sebe samotnou, ovinutou oslepujícím světlem, ještě na stejném místě, kde leželo mé mrtvé tělo. Bylo to jakoby v divadle, když náhle zhasla všechna světla a opona spadla s velkým hlukem. Následovala nečekaná scéna. V mém případě byla ozářena nesnesitelným světlem: scéna z celého mého života! Má duše se mi ukázala jakoby v zrcadle: všechny milosti, které jsem odmítla od dob svého mládí až do posledního »ne« vůči Bohu. A spatřila jsem sama sebe jako vražedkyni, které před očima během procesu přinášejí mrtvou oběť. Má lítost? Nikdy! Pocit studu? Ani ne. Samozřejmě, že bylo nemožné déle vydržet milující pohled Boha, kterého jsem odmítla definitivně. Nezbylo mi nic jiného než útěk. Jako se v útěku vzdálil Kain od mrtvého Ábela, tak i mé duši nezbylo nic jiného než utéct od té strašné podívané. Takový byl můj osobní soud. Neviditelný Soudce pronesl rozsudek: »Pryč ode Mne!« Tehdy

má duše, jakoby nasáknutá sírou, padla jako stín do věčných muk...” (Z knihy *Les Ames du Purgatoire dans la vie des saints*)

Po přečtení toho otřesného svědectví je třeba si uvědomit, že se skutečně týká pravd naší víry: člověku je dána možnost dobrovolně se odsoudit do věčného a nepopsatelného neštěstí skrze stejně tak dobrovolné a vědomé odmítnutí věčného štěstí, kterým je Bůh. Ve chvíli přejití z tohoto světa na věčnost padne poslední a neodvratné rozhodnutí. Každý sám bude rozhodovat na základě toho, kým je, kým se stal v průběhu svého života. Už nyní v sobě nosíme schopnost rozhodnout se pro Lásku nebo proti Ní. Svatá Kateřina Janovská (1447–1510), skutečná apoštolka milosrdné lásky, nám o tom říká: „Na konci pozemského života duše zůstane setrvávat navždy v dobru nebo ve zlu, které si zvolila podle slov »Jakého tě najdu«, což znamená: v hodině smrti s vůlí zaměřenou ke hříchu nebo k lítosti, »takového tě odsoudím«. (Traktát o očistci, IV)

Pohlédnutí na smrt z vyšší perspektivy okamžitě ukazuje škodlivost hříchu. V každém hříchu je obsažen pokus o nalezení vlastního dobra a štěstí na cestě směřující proti největšímu přikázání – lásce k Bohu a k bližnímu (všechna další přikázání jsou v něm obsažena).

Objevení šťastného světa mimo Boha se zdá být fascinujícím, nekonečným příběhem, který neustává vzněcovat a zavádět do stále hlubších tajemství. Pokušení ukazuje klamnou atraktivnost hříchu, která dokonale ovládá nám srozumitelný jazyk promlouvající přímo do našich představ a citů. Pokušitel je dokonalým expertem ve věcech psychologie člověka, zná ji neporovnatelně lépe než nejlepší odborníci z tohoto oboru na zemi. V poslušném směřování za hlasem pokušení se nám zlo ukazuje jako vytoužené dobro slibující okamžité uspokojení. Člověk buduje svůj vlastní, šťastný svět, kde se chce za každou cenu cítit dobře. Ve chvíli smrti se pouta té egoistické lásky ustrnou, stanou se zrušitelnými a celá tragédie této skutečnosti se projeví v tom, že vlastně znemožní otevření se jediné Lásce, která je tak jiná než tamta láska, je tak veliká a horoucí, až k nevydržení. Nebude než Ji navěky odmítnout...

Lidská moudrost vyjadřuje určité vědomosti při pohledu na život s myšlenkou na smrt a na věčnost. Je tu obsažena skutečná metoda boje proti hříchu a peklu. V naší době se smrt stala „pouhou scénou“ tak běžnou, jakoby zbanalizovanou (nepochybnou „zásluhu“ na tom mají masmédia). Pouze satanovi při posledním rozhodnutí člověka může záležet na

zvráceném oloupení smrti o její majestát a neobyčejný význam.

Snažme se zamyslet nad jeho skrytým úmyslem: zbanalizování smrti neodkladně vede ke zbanalizování života a následně i veškerého zla. Dáblovi jde nejvíc ze všeho o to, aby si člověk zamiloval svůj hřích, ztotožnil se s ním, cítil se s ním co nejlépe, nespátroval v něm nic špatného beze stínu znepokojení a lítosti. Proto popírá smrt. Jeho poslední úspěch spočívá v úplném ochromení člověka vůči Lásce, se kterou se potká v tu nejvýznamnější a neopakovatelnou chvíli – na prahu věčnosti. Záleží na našem současném životě, co na nás bude za tím prahem čekat: nebe, očištec – který je bolestnou cestou do nebe, nebo peklo. Svatá Kateřina se obrací ke křesťanům s hořkým napomenutím: „Hleďte záchranu v naději na nekonečné Boží milosrdenství, které chvalte bez ustání, protože nevidíte, že se ten váš odpor proti té nejvyšší Dobrotě stane vaším obviněním.“ (Traktát o očistci, XV) Vyznávání tohoto protivení se Kristu při zpovědi je dokonalým způsobem, jak zakoušet už dnes jeho milosrdenství, a krokem směrem do nebe. Nenávist k vlastnímu hříchu, dokonce i k tomu nejmenšímu, to má být naše neustálé cvičení srdce ve svobodě, aby se ve chvíli smrti dokázalo nerozdělené utéct k Milovanému!

V Katechismu katolické církve pak čteme: „Nemůžeme být spojeni s Bohem, jestliže se svobodně nerozhodneme milovat ho. Avšak nemůžeme milovat Boha, jestliže těžce hřešíme proti němu, proti svému bližnímu a proti sobě samým: »Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah – a víte, že žádný vrah nemá v sobě trvalý a věčný život.« (1 Jan 3,14–15) Náš Pán nás upozorňuje, že budeme od něho odděleni, jestliže nepřispějeme na pomoc chudým a maličkým v jejich nouzi: jsou totiž jeho bratry. Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí, a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy odděleni od Boha v důsledku našeho svobodného rozhodnutí. A tento stav konečného sebevyloučení ze společenství s Bohem a s blaženými je označován slovem »peklo«.“ (KKC 1033)

*Z Miłujcie się! 5/2012 přeložila -vv-
(Světlo 44/2013)*